

FESTIVAL SLOVENSKEGA FILMA

Ni jih le veliko, so tudi dobri

Pripreditev, ki so jo pred 20 leti preimenovali v Festival slovenskega filma, je prej sedem let potekala pod imenom Slovenski filmski maraton, kar je bilo najbrž mišljeno ironično, saj je potekala le dva ali tri dni in prikazala komaj kaj filmov. Zdaj je vse drugače.

♦ Zdenko Vrdlovec

Zadeva, nekoč imenovana Slovenski filmski maraton, je zares »maratonška« postala šele ali prav ob jubileju, tj. 20. letu slovenskega filmskega festivala (FSF), če se ta pridevnik lahko nanaša na količino filmov, prikazanih v stisnjem času.

Ta količina je namreč že tolikšna, da bi res upravičila selekcijo, ki je zdaj bolj »programiranje« kot pa dejanski izbor. Toda potem bi ta festival imel manj občinstva. FSF že zdaj nima prav veliko »navadnega« občinstva, če je to tisto, ki kupi vstopnico za filmsko predstavo, tega pa prebivalcem Pirana in Portoroža ni treba, saj je ogled brezplačen. Če bi imel pravo selekcijo oziroma manj filmov, potem bi bilo v Portorožu tudi manj filmskih ekip in njihovih prijateljev, te in ti pa so večinsko festivalsko občinstvo.

Toda zaenkrat se ni nobenega razloga za tarnanje nad količino, saj je bilo drugi dan festivala kar nekaj dobrih filmov. Za vrhunec večera je nedvomno poskrbel film **Janeza Burgerja Ivan**, dobesedno anksiozen in mojstrsko režiran triler o materinstvu, z dramatično sceno iz rejništva (česa se lahko domislijo rejniški otroci, če mislijo, da je eden »preveč«), s propadlim poslovnežem, ki je sposoben pustiti dojenčka v avtu na ben-

cinski črpalki, če se mu mudi v italijansko banko, predvsem pa z igralko **Marušo Majer**, ki je naredila Marin materinski pasijon takšen, da zasenči tudi Kristusovega.

Čas za igro

A nič manj izjemen ni film **Matjaža Ivanišina** *Playing Men*, čeprav izjemen na drugačen način. Najprej že

tako, da predstavlja nekakšno mejno kategorijo med igranim in dokumentarnim filmom, se pravi ni ne zares igrani ne zares dokumentarni film, ali bolje: je dokumentarec z učinkom fikcije in igrani film na dokumentaren način. In to dobesedno, saj prikaže nekaj tako resničnih kot bizarnih iger, v katerih se moški »igrajo« moške. Denimo prav nenavadna oblika rokoborbe, kjer se do pasu goli moški spopadajo kot gladiatorji,

ker pa so njihova telesa oblita z vodo, roke ne najdejo pravega opriema in segajo pod hlače.

Pa vendar filmu vseeno ne gre za to, da bi iskal in nizal bizarne moške igre. *Playing Men* je neke vrste tatijevski *Playtime*, le da ne odkriva smešnih podrobnosti hipermoderne in tehniziranega sveta, marveč se prej v luči tega high tech sveta čudi temu, kaj je v njem še preostalo od starega, »arhaično« človeškega. Za tatijevski dotik blage navzočnosti poskrbi tudi sam režiser s svojimi trenutki »ustvarjalne krize«, porojenimi iz resnega problema, kje in kako še najti nekaj tako »bizarno človeškega.« x

Igralka Maruša Majer je naredila Marin materinski pasijon takšen, da zasenči tudi Kristusovega.

Playing Men Matjaža Ivanišina prikaže nekaj tako resničnih kot bizarnih iger, v katerih se moški »igrajo« moške. ♦ arhiv FSF